

Arrest

nr. 145 125 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 augustus 2010 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf tot 18 september 2011.

1.3. Op 14 oktober 2011 wordt de verblijfsvergunning verlengd tot 18 december 2011.

1.4. Op 20 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde C.A. (...) geboren te P. (...) op (xxx), onderdaan van Albanië, verblijvende te xxx gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB xxx) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 07/10/2009 (BS. 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 14/10/2011 werden opgenomen:

"Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient volgende persoon volgende documenten voor te leggen:

C.A. (...)

Geboren op (xxx) R.R.: (xxx)

- Een nieuwe arbeidskaart B

- Recente loonfiches

- Een recent arbeidsovereenkomst

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister. "

Overwegende dat betrokkene geen bewijs kan leveren van effectieve en recente tewerkstelling. Uit nazicht van personeelsdatabank DIMONA op 19/12/2011 blijkt dat betrokkene sinds 18/08/2011 niet meer tewerkgesteld wordt bij de firma waarvoor hij de reeds vermelde arbeidskaart B had bekomen, met name COMCARMENNE BVBA te Antwerpen.

Meneer legt weliswaar een nieuwe arbeidsovereenkomst voor bij BAK BVBA te Deurne, doch uit DIMONA- nazicht blijkt eveneens dat de tewerkstelling bij deze firma nooit werd aangevangen. Betrokkene legt ook geen recente loonfiches voor die zijn tewerkstelling zouden kunnen staven.

Bovendien legt betrokkene geen nieuwe arbeidskaart B voor. Hiermee komt hij niet tegemoet aan de aan zijn tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden.

Overwegende dat volgens art.13§3, tweede lid van de wet, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven "indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden".

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan hem (haar) bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slowakije .Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen dertig dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van goed bestuur. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij doelt op het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van fair-play, het motiveringsbeginsel, het principe van professionaliteit en het principe van rechtszekerheid.

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, meent de verzoekende partij dat de beslissing kennelijk berust op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en totaal onevenredig is zonder rekening te houden met alle elementen. Zij meent dat de verwerende partij de bestreden beslissing nam met een totaal gebrek aan professionalisme in het midden van een nog hangende procedure tot het verkrijgen van een arbeidskaart B, zonder de definitieve beslissing van de Vlaamse Overheid af te wachten, dat zij immers op een onaanvaardbare lichtzinnige wijze de bestreden beslissing te vroeg nam terwijl de procedure met betrekking tot de door haar gevraagde arbeidskaart B nog volop hangende was. Er dient volgens de verzoekende partij tevens de vraag gesteld te worden hoe het mogelijk is dat de verwerende partij, die in het kader van de regularisatieprocedure op basis van criterium 2.8B beslissingen neemt onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, geenszins de procedure van dergelijke arbeidskaart B schijnt te kennen, met name, dat er in het overgrote deel van de gevallen in eerste instantie een weigering wordt uitgesproken door de Vlaamse Overheid en dat er vervolgens zeer vaak in beroep wordt gegaan tegen deze beslissing waarna er een definitieve beslissing volgt, terwijl er wel in elke brief van de Vlaamse Overheid bij een eerste weigering zeer duidelijk wordt gesteld dat er nog een beroep openstaat. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij hiervan toch minstens op de hoogte zou dienen te zijn om een degelijk professioneel werk te kunnen afleveren. Zij meent dat met deze basiskennis een normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon minstens zou gewacht hebben om zelf een definitieve beslissing te nemen totdat de beroepsprocedure was afgehandeld, doch dat zij reeds een beslissing nam op 20 december 2011, dat er bijgevolg een fout in de motivering is evenals een kennelijke beoordelingsfout.

De verzoekende partij meent verder dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van de fair-play, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Na een theoretische toelichting bij het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij *in casu* een beslissing heeft genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben, dat zij daarom geen recht heeft gehad op een correcte behandeling, dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de feiten en zich slechts heeft vastgepind op een – voorlopige – weigeringsbeslissing van de Vlaamse Overheid, welke geenszins een definitieve beslissing uitmaakt aangezien er nog geen beslissing werd genomen door de beroepsinstantie. Uit de motivering kan volgens de verzoekende partij onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelfs heeft onderzocht, dat dit bewijst dat de beslissing niet correct, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Vervolgens stelt de verzoekende partij zich de vraag waarom de Dienst Vreemdelingenzaken, met het oog op goed bestuur, niet kon wachten totdat de Vlaamse Overheid een beslissing had genomen vooraleer een beslissing te nemen. Zelfs als in hoofde van de verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is, wat duidelijk niet het geval is volgens de verzoekende partij, twijfelt zij sterk of deze beslissing correct is en of deze genomen werd met respect voor de beginselen van goed bestuur. Zij vervolgt dat inderdaad het centrale beginsel van behoorlijk bestuur de kwaliteit van de beslissing is, dat opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, het noodzakelijk is dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf zijn best heeft gedaan om zijn plichten te vervullen, wat *in casu* niet geval is. De verzoekende partij meent dat het principe van voorzorg, het principe van motivatie, het principe van fair-play, het principe van professionaliteit en het principe van rechtszekerheid geschonden zijn. Betreffende het principe van fair-play stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij het niet nodig achtte om de beroepsprocedure bij de Vlaamse Overheid af te wachten alvorens een beslissing te nemen, met betrekking tot het principe van professionaliteit, poneert de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet op een professionele manier werd genomen, dat daarvoor de verwerende partij zich meer had moeten verdiepen in het dossier vooraleer een beslissing te nemen en op zijn minst algemene kennis had moet hebben hoe normaliter een procedure is bij de Vlaamse Overheid in het kader van een arbeidskaart B en aangaande het principe van rechtszekerheid merkt zij op dat de *in casu* genomen beslissing een buitensporig gedrag vertoont, minder flexibel, minder menselijk en

strenger dan wat de wetgever voor ogen had, dat men dus kan concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop zij recht heeft, wordt geschonden.

Tenslotte werpt de verzoekende partij op dat zij zich niet van de gedachte kan ontdoen dat, door dergelijk lichtzinnig en onprofessioneel gedrag, de verwerende partij er voor verantwoordelijk is dat de rol van de Raad dermate vol staat, dat de zaak gemakkelijk anders had kunnen worden opgelost, zonder dat zij hiervoor naar de Raad diende te stappen en waardoor vele kosten en enorm veel tijd voor alle betrokkenen had kunnen uitgespaard worden.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt verder dat de verzoekende partij werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet, dat haar machtiging tot tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart, dat de voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf in de instructie van 14 oktober 2011 werden opgenomen en stelden dat de verzoekende partij een nieuwe arbeidskaart B, recente loonfiches en een recente arbeidsovereenkomst diende voor te leggen. De gemachtigde motiveert verder dat de verzoekende partij geen bewijs kan leveren van effectieve en recente tewerkstelling daaruit de DIMONA databank blijkt dat zij sinds 18 augustus 2011 niet meer tewerkgesteld wordt bij firma C., dat de verzoekende partij weliswaar een nieuwe arbeidsovereenkomst voorlegt bij BVBA B., doch dat uit de DIMONA databank blijkt dat deze tewerkstelling nooit werd aangevangen en dat de verzoekende partij ook geen recente loonfiches voorlegt die haar tewerkstelling kunnen staven. De verwerende partij wijst erin de bestreden beslissing vervolgens op dat de verzoekende partij bovendien geen nieuwe arbeidskaart B voorlegt. In de bestreden beslissing besluit de gemachtigde dat de verzoekende partij niet tegemoet komt aan de aan haar tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden, zodat artikel 13, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt duidelijk dat de overheid in de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen heeft opgenomen.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich verder wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hoofdzakelijk beperkt tot een louter theoretisch betoog. Met een dergelijk theoretisch betoog wordt uiteraard nog niet aangetoond dat de thans bestreden beslissing de voornoemde bepalingen schendt.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratief dossier, onder andere uit het schrijven van 14 oktober 2011 waarnaar ook verwezen wordt in de bestreden beslissing, blijkt dat de verlenging van het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij onderhevig was aan voorwaarden. Zo diende de verzoekende partij minstens drie maanden voor de vervaldatum van haar verblijfsvergunning, zijnde voor 18 december 2011 – een uitzonderlijke verlenging van haar verblijfsvergunning van 18 augustus 2010 doordat de verzoekende partij vergeten was een nieuwe arbeidskaart te vragen – de volgende documenten voor te leggen: een nieuwe arbeidskaart B, recente loonfiches en een recente arbeidsovereenkomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet toepast omdat de verzoekende partij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. In de bestreden beslissing wordt dit gestaafd door de volgende motieven:

“Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB 284088) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 07/10/2009 (BS. 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 14/10/2011 werden opgenomen:

“Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient volgende persoon volgende documenten voor te leggen:

C.A. (...)

Geboren op (xxx) R.R.: (xxx)

- Een nieuwe arbeidskaart B

- Recente loonfiches

- Een recent arbeidsovereenkomst

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister. ”

Overwegende dat betrokkene geen bewijs kan leveren van effectieve en recente tewerkstelling. Uit nazicht van personeelsdatabank DIMONA op 19/12/2011 blijkt dat betrokkene sinds 18/08/2011 niet meer tewerkgesteld wordt bij de firma waarvoor hij de reeds vermelde arbeidskaart B had bekomen, met name COMCARMENNE BVBA te Antwerpen.

Meneer legt weliswaar een nieuwe arbeidsovereenkomst voor bij BAK BVBA te Deurne, doch uit DIMONA- nazicht blijkt eveneens dat de tewerkstelling bij deze firma nooit werd aangevangen. Betrokkene legt ook geen recente loonfiches voor die zijn tewerkstelling zouden kunnen staven. ”

Deze motieven, die door de verzoekende partij niet betwist worden, betreffen voldoende determinerende motieven en volstaan aldus om de bestreden beslissing te schragen. Immers, gelet op het feit dat de verzoekende partij reeds aan één en/of twee van de oplegde voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf niet voldeed, wat, het weze herhaald, door de verzoekende partij niet wordt betwist, kon de verwerende partij op grond van deze vaststellingen correct en op kennelijk redelijke wijze besluiten dat de verzoekende partij niet tegemoet komt aan de aan haar tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden, zodat toepassing kon gemaakt worden van artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar enig middel enkel kritiek uit op het motief dat stelt dat zij geen nieuwe arbeidskaart B heeft voorgelegd, om de reden dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de beroepsprocedure tegen de weigering van de nieuwe arbeidskaart B niet afgewacht heeft. Ter terechtzitting herhaalt de advocaat van de verzoekende partij deze kritiek en vermeldt hij dat de aangevochten beslissing intussen vernietigd is en aldus de gronden van de weigering van de verlening onjuist zijn. Dergelijk betoog is, gelet op de voorgaande vaststellingen, gericht tegen een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de andere vaststellingen in de bestreden beslissing. De kritiek gericht op dit overtollig motief vermag geen afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Derhalve dient deze kritiek dan ook niet verder te worden beoordeeld.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet betwist dat zij geen arbeidskaart B heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook niet aangeeft als zou zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in bezit zijn geweest van een arbeidskaart B. De verzoekende partij wijst er enkel op dat zij een weigeringsbeslissing ontving van de Vlaamse Overheid, dat zij tegen deze weigeringsbeslissing in beroep ging en dat het niet redelijk, zorgvuldig, correct is van de verwerende partij om reeds een beslissing te nemen op 20 december 2011 terwijl de procedure nog hangende is, zonder rekening te houden met deze hangende beroepsprocedure. De Raad merkt op dat dergelijk betoog niet dienstig is nu uit de door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift gevoegde stukken, blijkt dat de beslissing tot weigering van de aanvraag arbeidsvergunning dateert van 20 januari 2012 en het beroep tegen de voormelde weigeringsbeslissing dateert van 20 februari 2012 en aldus van na de bestreden beslissing. De stelling dat reeds een beslissing genomen werd op 20 december 2011 terwijl de procedure nog hangende is, zonder rekening te houden met deze hangende beroepsprocedure, is aldus niet correct.

In zoverre de verzoekende partij erop wijst dat de beslissing tot weigering van de arbeidskaart B intussen is vernietigd zodat de gronden van de weigering van de verlenging onjuist zijn, wijst de Raad erop dat deze elementen dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. De Raad moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de aan het bestuur ter kennis gebrachte feitelijke gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij bekend waren op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

In zoverre de verzoekende partij opwerpt dat zij zich niet van de gedachte kan ontdoen dat, door dergelijk lichtzinnig en onprofessioneel gedrag, de verwerende partij er voor verantwoordelijk is dat de rol van de Raad dermate vol staat, dat de zaak gemakkelijk anders had kunnen worden opgelost, zonder dat zij hiervoor naar de Raad diende te stappen en waardoor vele kosten en enorm veel tijd voor alle betrokkenen had kunnen uitgespaard worden, toont zij hiermee niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing incorrect of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de door de verzoekende partij aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER